

Arrest

nr. 122 787 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Veles Aleksandr, verklaarde de Wit-Russische nationaliteit te bezitten en van Wit-Russische origine te zijn. U werd op 27/10/1992 te Minsk geboren.

In de nacht van 24 op 25/11/2012 raakte u betrokken bij een auto-ongeluk waarbij u op een andere wagen botste. Nadat u was uitgestapt om met de inzittenden van de andere wagen te praten werd u door diezelfde bedreigd en geïntimideerd. U wilde de politie opbellen maar dit hadden zij al gedaan. Toen de politie aankwam werd u aangemaand om in de politiewagen te gaan zitten. U zag de agenten met de inzittenden van de andere wagen praten waarna u naar het politiekantoor werd gebracht. U eiste daar een uitleg, maar u werd geslagen, geboeid en in de cel gestoken.

In de ochtend kwamen de inzittenden van de wagen die u hadden aangereden naar uw cel en ze eisten dat u hen 30.000 dollar zou betalen. U stelde dat dit niet mogelijk was.

Diezelfde avond keerden beide mannen terug en maakten duidelijk dat u een week de tijd had om het gevraagde bedrag aan hen over te dragen waarna u werd vrijgelaten.

De volgende ochtend ging u naar een ander politiekantoor waar u een klacht indiende. Er werd een pv opgesteld waarna u terugkeerde naar huis.

De volgende middag kwamen de inzittenden van de andere wagen naar uw woning en sloegen u. Ze toonden u het pv dat de dag voordien was opgesteld en stelden dat indien u nog wilde leven u geen klachten meer mocht indienen.

Na 2 dagen dook u bij een vriend onder.

U hoorde van uw moeder dat zij enkele telefoontjes had gekregen waarin naar u werd gevraagd.

Begin december liet u zich in het ziekenhuis verzorgen.

Op 8/01/2013 vertrok u uit Minsk en reisde naar Brest waar u bij een andere kennis verbleef.

Enkele dagen later ontvluchtte u Wit-Rusland en reisde naar België waar u op 15/01/2013 aankwam.

Diezelfde dag diende u er een asielaanvraag in.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u een faxkopie van een medisch attest neer.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, met name ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Bijgevolg vallen uw asielmotieven buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie.

U verklaarde immers vervolging te vrezen van de mensen die u had aangereden omdat u hen het door hen bepaalde bedrag niet kon betalen. De enige reden dat u door hen wordt vervolgd is de toevallige aanrijding die plaatsvond in de nacht van 24 op 25/11/2012. Dat de politie schijnbaar betrokken was bij uw vervolging of minstens informatie doorspeelde aan uw vervolgers, wistte u aan het feit dat uw vervolgers wellicht connecties hadden of zelfs zelf tot de politie behoorden (CGVS I p.10-11).

Daarnaast werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken.

Zo verklaarde u dat de personen wiens auto u had aangereden u een termijn van een week hadden gegeven om het bedrag van 30.000 dollar te betalen voor de schade aan de auto (CGVS I p.6). Tijdens het tweede CGVS-asielgehoor verklaarde u echter dat zij u een termijn van 3 dagen hadden opgelegd.

Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens het eerste gehoor stelde dat er u een termijn van 7 dagen werd opgelegd, stelde u dat het wellicht een fout betrof en bleef u erbij dat men u een termijn van 3 dagen had gegeven.

U voegde eraan toe dat ze dit in het appartement hadden gedaan. U had er geen weet van dat u een termijn werd opgelegd terwijl u in de cel zat (CGVS II p.6-7).

U had niettemin tijdens het eerste gehoor verklaard dat deze termijn van een week u in de cel door hen werd opgelegd (CGVS I p.6).

Toen u met deze verklaring werd geconfronteerd stelde u vaagweg dat dit mogelijk was (CGVS II p.7). Het is echter niet aannemelijk dat u zowel over de termijn als over de plaats waar de termijn tot betaling u werd opgelegd dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de manier waarop u na uw vrijlating uit de politiecel naar huis bent gegaan.

Tijdens het eerste CGVS-asielgehoor verklaarde u dat u op de parking van een nabijgelegen restaurant een taxi naar huis nam (CGVS I p.6).

Tijdens het tweede asielgehoor verklaarde u echter dat 1 van de personen die u in de cel had bedreigd u naar huis had gebracht.

Toen u ermee werd geconfronteerd dat u de vorige maal verklaarde dat u per taxi naar huis was gekeerd stelde u enkel dat dit niet mogelijk was (CGVS II 5-6).

Gezien u expliciet de plaats vernoemde waar u de taxi had genomen kan hier geen sprake zijn van enige verwarring of misverstand wat maakt dat u op geen enkele wijze de vastgestelde tegenstrijdigheid kunt verklaren.

Voorts legde u betreffende de opgelopen verwondingen tijdens de confrontaties met uw vervolgers incoherente verklaringen af.

Tijdens het eerste CGVS-asielgehoor verklaarde u dat u naar de dokter ging omdat u tijdens de confrontaties ribbreuken had opgelopen. Gezien dit veel pijn veroorzaakte ging u naar de polikliniek om dit vast te laten stellen (CGVS I p.13).

Tijdens het tweede asielgehoor stelde u echter dat u naar de polikliniek ging voor de vaststellingen van uw verwondingen voor het geval u later nog een klacht zou indienen. U stelde dat u toen geen pijn had. Erna voegde u eraan toe dat u wilde behandeld worden voor de kneuzingen.

Toen u gevraagd werd waar u de kneuzingen had opgelopen antwoordde u: aan de polsen, de nek en vooral de armen. Op geen enkel moment gaf u aan dat u enige verwonding aan de ribben had opgelopen (CGVS II p.3).

Toen u geconfronteerd werd met uw voorgaande verklaring dat u pijnlijke ribbreuken had opgelopen stelde u dat het misschien een kneuzing betrof.

Toen u ermee geconfronteerd werd dat u tijdens het tweede asielgehoor geen enkele melding van uw ribben maakte stelde u dat er misschien een fout was gebeurd.

Toen er geopperd werd dat dergelijke ribbreuk toch pijnlijk moest zijn maar dat u tijdens het tweede CGVS-asielgehoor verklaard had pijnloos naar de dokter te zijn geweest stelde u vaagweg dat de pijn niet acuut was (CGVS II p.4).

Gezien het feit dat u tijdens het eerste gehoor aangaf dat ribbreuken werden geregistreerd terwijl u tijdens het tweede gehoor hier geen enkele melding van maakte en bovendien verklaarde dat u pijnloos naar de dokter ging, wat vrij onaannemelijk is bij een gebroken of zelfs gekneusde rib, kunnen dergelijke pogingen tot verklaring niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren.

Ook het door u neergelegde medische attest maakt opmerkelijk genoeg geen enkele melding van enige verwonding aan uw ribben (CGVS II p.4).

Voorts legde u betreffende de door u neergelegde klacht onaannemelijk vage verklaringen af. U verklaarde dat u naar aanleiding van een aanrijding door enkele agenten in de cel werd gestopt en daar werd bedreigd en geslagen door de mensen die u had aangereden.

Omwille van deze zaken diende u een klacht in.

Het is echter weinig aannemelijk dat u niet kon zeggen bij wie u die klacht heeft neergelegd.

U kon zelfs niet zeggen of dit bij het parket of bij de politie was (CGVS I p.9-10).

Hierbij moet het evengoed onaannemelijk worden genoemd dat u geen enkele inspanning heeft geleverd om uw klacht met de nodige bewijsstukken te staven.

Zo liet u pas na het indienen van uw klacht vaststellingen van uw verwondingen doen.

Daarbij liet u het merkwaardig genoeg na om van deze medische vaststellingen bij uw ziekenhuisbezoek zelf een schriftelijk bewijs te vragen (CGVS II p.3).

Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook weinig aannemelijk dat u effectief een klacht hebt ingediend wat wederom een negatieve indicatie is naar de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Al deze vaagheden, onnauwkeurigheden en tegenstrijdigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw klacht ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het enige door u neergelegde document, de faxkopie van een medisch attest, werd hierboven reeds aangehaald in verband met de in uw verklaringen vastgestelde tegenstrijdigheid over de door u opgelopen verwondingen.

Gezien dit document inhoudelijk betrokken is in een in uw hoofde vastgestelde tegenstrijdigheid dient aan de authenticiteit van dit document ernstig te worden getwijfeld.

Dies te meer gezien u dit document enkel als faxkopie heeft neergelegd. De bewijswaarde van zulke kopieën is uiterst gering gezien kopieën makkelijk gemanipuleerd kunnen worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 november 2013 (p. 3) een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”* en van het *“verbod van willekeur”*.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat hij bij een later verhoor *“een completer verhaal”* zou hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Volgens verzoeker is *in casu* geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat de commissaris-generaal er zich in zijn beslissing toe beperkt heeft te verwijzen naar een stereotiepe argumentatie houdende dat er sprake is van incoherenties en tegenstrijdigheden, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige -verkeerde- interpretatie van bepaalde gegevens.

Verzoeker laat gelden dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker *“verwijst naar derden en ook hun naam geeft”*, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt *“net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn”*.

Verzoeker klaagt aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij *“ten zeerste getraumatiseerd is”* door hetgeen gebeurd is in zijn land van herkomst.

De vaststelling dat hij *“van niet alles op de hoogte is”* kan volgens verzoeker niet tegen hem gebruikt worden, *“temeer er zowel door verzoeker telkens een plausibele uitleg is gegeven geworden”*.

Hij voegt toe dat *in casu* *“zelfs niet eens de moeite genomen werd om te motiveren inzake een gebeurlijke schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet en zomaar gratuit gesteld alsof er geen schending zou zijn”*.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (p. 5) ook de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker stelt dat hij bij het verhoor op het commissariaat-generaal in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar dat hij *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoeker laat gelden dat *“alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”* en dat het een *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Verzoeker voert aan dat hij voldoet aan de criteria van de Vluchtelingenconventie aangezien hij *“geen hulp bekommt van de politie en overheid die integendeel meewerkt met de daders van de bedreigingen”*; alleszins is hij van oordeel in aanmerking te komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de periode waarbinnen het geld diende bezorgd te worden, verklaart verzoeker dat hem daarvoor aanvankelijk, met name toen hij werd vrijgelaten, één week werd gegeven en dat hem later, met name wanneer de daders hem in zijn appartement kwamen lastigvallen, een termijn van drie dagen werd toegekend zodat er volgens hem geen tegenstrijdigheid is.

Hij stelt dat wanneer hij werd vrijgelaten, hij op de parking van een nabijgelegen restaurant een taxi wilde nemen, wat uiteindelijk niet gebeurd is gezien één van de afpersers hem naar huis heeft gevoerd zodat er opnieuw geen tegenstrijdigheid kan weerhouden worden.

Verzoeker verklaart verder dat hij verwondingen heeft opgelopen, *“zo ondermeer aan de ribben, polsen, de nek en ook de armen”*. Hij wijst erop dat geen ribben gebroken waren, zodat er sprake was van een niet-acute pijn. Wanneer hij naar het ziekenhuis ging, had hij ook geen pijn, maar wou toch vaststellingen laten doen om later toch nog één en ander te kunnen bewijzen en te kunnen toevoegen aan zijn klacht.

Verzoeker bevestigt dat hij een klacht heeft neergelegd, maar zich de naam van de persoon die de klacht in ontvangst nam, niet meer te herinneren; volgens hem *“betreft de politiediensten”*.

Hij stelt dat hij vervolgens de vaststellingen van zijn verwondingen in het ziekenhuis liet attesteren.

Volgens hem is de commissaris-generaal *“totaal onredelijk streng in haar beoordeling, en is niet objectief in haar beoordeling van de waarde van het gehele gehoor, door zich te focussen op bepaalde delen van het relaas, en deze een hogere waarde toe te kennen dan andere delen”*.

Uit het geheel der gebeurtenissen blijkt volgens verzoeker duidelijk dat er sprake is van een gegronde vrees in zijn hoofd, *“waarbij er niet verwacht kan worden dat verzoeker ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen onmogelijk is”*.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (p. 6, 7) ook een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan dat de beslissing van de commissaris-generaal niet adequaat is gemotiveerd.

Hij wijst erop dat in Wit-Rusland tot op heden problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen, dat de situatie er dus ernstig en precair is en blijft en besluit dat in een dergelijke context zijn leven in gevaar is.

Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal van hem niet kan verwachten dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wél mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing.

Verzoeker laat gelden dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Volgens verzoeker werd door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor asielzoekers uit Wit-Rusland. Verzoeker voert aan dat de situatie in Wit-Rusland *in concreto* diende te worden beoordeeld en dat het niet noodzakelijk is dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming, niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt aan de Raad zijn beroep *“gegrond te verklaren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat de door verzoeker voorgehouden problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, met name ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Uit zijn relaas blijkt duidelijk dat hij immers vervolging vreest door personen die hij in een verkeersongeval had aangereden omdat hij het door hen bepaalde bedrag niet kon betalen (administratief dossier, stuk 19).

Dat de politie schijnbaar betrokken was bij zijn vervolging of minstens informatie doorspeelde aan zijn belagers, wijt verzoeker zelf aan het feit dat laatstgenoemden wellicht connecties hadden met zelfs zelf tot de politie behoorden (zie verhoorverslag van 31 januari 2013, p. 10).

De Raad besluit dat verzoeker geen enkel element aanbrengt dat verband houdt met vervolging wegens ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad hecht trouwens geen geloof aan verzoekers voorgehouden relaas.

Tijdens zijn eerste verhoor op 31 januari 2013 verklaarde verzoeker dat hij één week de tijd kreeg om het bedrag van 30.000 dollar aan zijn belagers te betalen, hetgeen hem in zijn cel werd meegedeeld (zie verhoorverslag, p. 6).

Tijdens zijn verhoor op 4 oktober 2013 hield verzoeker voor dat hij drie dagen de tijd kreeg om het bedrag van 30.000 dollar te betalen, hetgeen hem bij hem thuis werd meegedeeld (zie verhoorverslag, p. 6).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in toegemeten tijd en plaats van mededeling, verklaarde verzoeker dat één week een fout betrof, dat het drie dagen waren en het gesprek in zijn appartement plaatsvond.

Het is dus niet zo, zoals gesteld in het verzoekschrift, dat aan verzoeker in zijn cel, aanvankelijk één week werd gegeven en dat hem later in zijn appartement, nog een termijn van drie dagen werd gegeven.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het invullen van de "vragenlijst" verklaarde dat hem één week de tijd werd gegeven en dat dit hem bij hem thuis werd meegedeeld (administratief dossier, stuk 19, p. 4). Deze tegenstrijdige verklaringen aangaande een wezenlijk element in zijn asielrelaas doen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor op 31 januari 2013 dat hij na zijn vrijlating op de parking van een nabijgelegen restaurant, een taxi naar huis nam (zie verhoorblad, p. 6).

Tijdens zijn tweede verhoor op 4 oktober 2013 verklaarde verzoeker dan weer dat één van de personen die hem in de cel bedreigd had, hem een lift naar huis gaf (zie verhoorblad, p. 5).

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn eerste verhoor nergens vermeldde dat het hem niet gelukt was een taxi te nemen, waardoor hij een lift kreeg van één van zijn bedreigers.

De uitleg in het verzoekschrift is derhalve niet meer dan om een loutere *post factum*-verklaring, die de vastgestelde tegenstrijdigheid niet ongedaan kan maken.

Tijdens zijn eerste verhoor verklaarde verzoeker ook dat hij ribbreuken had opgelopen, dat dit veel pijn deed en dat hij naar het ziekenhuis is gegaan om dit te laten verzorgen (zie verhoorblad, p. 13).

Tijdens zijn tweede verhoor verklaarde verzoeker echter dat hij geen pijn had toen hij naar het ziekenhuis ging en dat hij enkel kneuzingen had opgelopen aan de polsen, de nek en vooral de armen (zie verhoorblad, p. 2, 3).

Het bleek dat wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, hij hiervoor geen aannemelijke verklaring kan geven (zie verhoorblad van 4 oktober 2013, p. 4).

Vastgesteld wordt dat verzoeker niet wist (zie verhoorblad van 31 januari 2013, p. 9,10; zie verhoorblad van 4 oktober 2013, p. 3) waar -politie of Parket- hij klacht ging indienen na zijn vrijlating en of hij schriftelijk bewijs vroeg voor de vaststellingen die in het ziekenhuis werden gedaan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij klacht indiende bij de politiediensten, dient opgemerkt dat het opnieuw om een loutere *post factum*-verklaring gaat, waarmee verzoeker zijn eerdere onaannemelijke onwetendheid niet ongedaan kan maken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij zijn verwondingen in het ziekenhuis liet attesteren, dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn verhoor op 4 oktober 2013 stelde dat hij geen schriftelijk bewijs van deze vaststellingen vroeg, zodat ook deze tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas nog verder op de helling zet.

De door verzoeker neergelegde faxkopie van een medisch attest (zie map 'Documenten') kan het voorgaande niet wijzigen. De Raad wijst erop dat documenten immers slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, met name dat ze geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen maar niet vermogen ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardig te maken.

Daarenboven hecht de Raad geen bewijswaarde aan kopieën, gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker *"ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is"*, wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt als bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De ongestaafde bewering van verzoeker dat de situatie tot op heden in Wit-Rusland ernstig en precair is, toont geenszins aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE